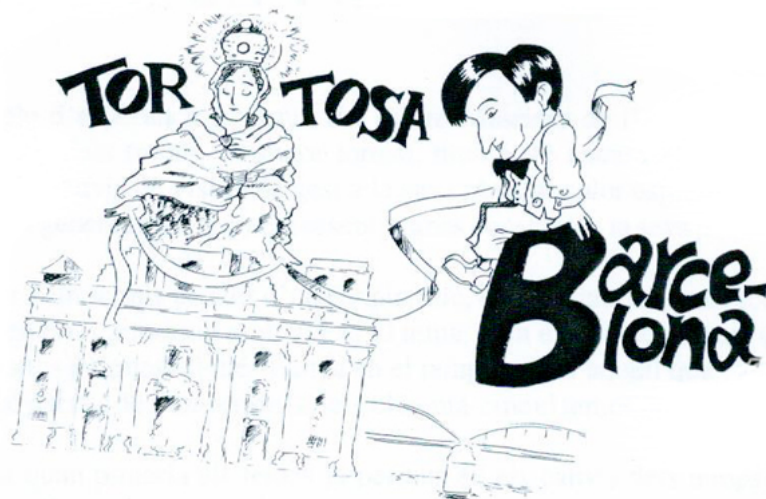

Els tortosins que vivim fora de Tortosa acostumem a valorar les festes de la Cinta d'una forma molt especial. La **setmana gran** de la nostra ciutat desperta la nostàlgia i l'emoció de sentir-nos tortosins, no debades els fills d'aquesta terra estem units a l'«arbre», ja bimil·lenari, de Tortosa per fermes i profundes arrels.

La nostra absència física no sempre comporta una ignorància de la realitat quotidiana de Tortosa. Jo, particularment, puc dir que, gràcies a la premsa local i al contacte permanent amb el meu pare, estic al corrent de molts fets de la vida tortosina. I assenyalo aquesta circumstància perquè crec que la meua situació de testimoni extern i fill de Tortosa em permet una certa imparcialitat a l'hora de jutjar (?) l'evolució d'aquesta ciutat i valorar amb objectivitat el seu desenvolupament. En la meua opinió, la majoria d'estaments, empreses i societats comercials o industrials han assolit un grau de professionalització imprescindible per al creixement harmònic i positiu de Tortosa. És evident que encara hi ha importants problemes que cal resoldre, però és també cert que, a molts nivells, la tasca de gestió es troba cada vegada més en mans de professionals.

Vista des de fora, la ciutat de Tortosa presenta millor aspecte del que creuen molts tortosins. Aquesta impressió personal d'un tortosí absent no és una opinió subjectiva guiada per una intenció afalagadora. És la conseqüència d'una reflexió periòdica i d'una anàlisi detinguda dels fets.

Una altra circumstància molt positiva des del meu punt de vista i relacionada amb el bon «estat de salut» de Tortosa, és el fet que els administradors i gestors de les funcions públiques de la ciutat siguin abans de tot homes de Tortosa i, en segon lloc, homes de partit. Aquest fet és, possiblement, la millor condició per als tortosins i la millor garantia per a un futur prometedor. Per tot això, per aquest present i futur esperançador, a molts tortosins absents no ens importa suportar les bromes referides a la tan cèlebre frase «els tortosins, ni catalans ni valencians». Interpretar aquesta sentència literalment és un gran error, ja que és evident que som i ens sentim tan catalans com puguin ser-ho o sentir-se els de Barcelona o de Banyoles.

La gent de fora, però, no entén que aquesta errònia expressió no és més que una manera de refermar l'orgull i satisfacció de sentir-se tortosí. Estic segur que si aquesta gent participés en qualsevol acte de les festes tortosines, li resultaria més fàcil d'entendre-ho. Un amic de Barcelona, sense cap lligam amb Tortosa, que un dia m'acompanyava en el moment en què la Cinta entrava a la catedral, em va comentar: «ara entenc que t'agradi «exercir» de tortosí; això és com ser del Barça i revivre la tornada de Basilea».

Jordi Segarra Costa